YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

16 päivänä helmikuuta 2006 *

Asiassa C-215/04,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka l'Østre Landsret (Tanska) on esittänyt 14.5.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 21.5.2004, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Marius Pedersen A/S

vastaan

Miljøstyrelsen,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit K. Schiemann (esittelevä tuomari), N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues ja E. Levits,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 26.5.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Marius Pedersen A/S, edustajanaan advokat H. Banke,

— Miljøstyrelsen, edustajanaan advokat P. Biering,

— Tanskan hallitus, asiamiehinään J. Molde ja P. Biering,

— Belgian hallitus, asiamiehenään D. Haven,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään E. Riedl,

— Puolan hallitus, asiamiehenään J. Pietras,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään M. Konstantinidis ja H. Støvlbæk,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.7.2005 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 (EYVL L 30, s. 1) 2 artiklan g alakohdan, 6 artiklan 5 kohdan ja 7 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 4 kohdan a alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty riita-asiassa, jossa vastapuolina ovat elektroniikkalaiteromun keräämiseen hyväksytty yritys Marius Pedersen A/S (jäljempänä Pedersen), jonka kotipaikka on Tanskassa, ja Miljøstyrelsen (kansallinen ympäristövirasto) ja joka koskee kyseisten jätteiden siirtämistä Saksaan niiden hyödyntämistä varten.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Asetuksen N:o 259/93 johdanto-osan yhdeksäs perustelukappale kuuluu seuraavasti:

"Jätteiden siirrosta on ilmoitettava etukäteen toimivaltaisille viranomaisille, jotta näillä olisi tarvittavat tiedot erityisesti jätteiden lajista, niiden siirroista, huollosta tai hyödyntämisestä niin, että ne voivat toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi, mukaan lukien mahdollisuus esittää perusteltuja vastalauseita siirroille."

4 Kyseisen asetuksen 2 artiklan g alakohdassa määritellään "ilmoituksen tekijä" seuraavasti:

" — — luonnollinen tai oikeushenkilö, jonka velvollisuutena on tehdä ilmoitus, toisin sanoen jäljempänä tarkoitettua henkilöä, joka aikoo siirtää tai siirrättää jätteen:

i) henkilö, joka toiminnallaan on tuottanut jätteen (alkuperäinen tuottaja)

tai

ii) mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista, jäsenvaltion tätä varten nimeämä jätteiden kerääjä tai hyväksytty tai rekisteröity kauppias tai välittäjä, joka toteuttaa tarvittavat toimenpiteet jätteestä huolehtimiseksi tai sen hyödyntämiseksi

— —"

Saman asetuksen 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Kun ilmoituksen tekijä aikoo siirtää yhdestä jäsenvaltiosta toiseen — — hyödynnettäväksi tarkoitettuja jätteitä — —, se ilmoittaa asiasta jätteen vastaanottavalle toimivaltaiselle viranomaiselle ja osoittaa jäljennöksen ilmoituksesta jätteen lähettäville ja kauttakulkuvaltion toimivaltaisille viranomaisille, samoin kuin vastaanottajalle.

— —

4. Ilmoituksen yhteydessä ilmoituksen tekijä täyttää kuljetusasiakirjan ja liittää siihen toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä lisätietoja ja -asiakirjoja.

5. Ilmoituksen tekijän on annettava kuljetusasiakirjassa tietoja erityisesti:

— hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen alkuperästä, koostumuksesta ja määrästä, mukaan lukien tuottajan tunnistustiedot ja, jos jätteitä on eri paikoista, yksityiskohtainen erittely jätteistä ja, jos tämä tieto on olemassa, niiden alkuperäisten tuottajien tunnistustiedot,

— —"

6 Asetuksen N:o 259/93 7 artikla kuuluu seuraavasti:

"1. Vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on kolmen arkipäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta toimitettava vastaanottovahvistus ilmoituksen tekijälle ja jäljennös tästä asiakirjasta muille toimivaltaisille viranomaisille ja vastaanottajalle.

2. Jätteen lähettävän valtion, vastaanottavan valtion ja kauttakulkuvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kolmenkymmenen päivän kuluessa vastaanottovahvistuksen lähettämisestä vastustaa siirtoa. Tämä vastustaminen perustuu tämän artiklan 4 kohtaan. Siitä ilmoitetaan ilmoituksen tekijälle ja muille asianomaisille toimivaltaisille viranomaisille kirjallisena edellä mainitussa määräajassa.

— —

4. a) Jätteen vastaanottavat ja lähettävät viranomaiset voivat esittää perusteltuja vastalauseita suunniteltua siirtoa vastaan:

— direktiivin 75/442/ETY ja erityisesti sen 7 artiklan mukaisesti,

tai

— jos se ei ole ympäristönsuojelua, yleistä järjestystä ja turvallisuutta ja terveydensuojelua koskevien kansallisten säännösten mukainen,

— —

— —

5. Mikäli toimivaltaiset viranomaiset ovat 2 kohdassa säädetyn määräajan kuluessa tulleet vakuuttuneiksi siitä, että vastustamisen aiheena olevat ongelmat on ratkaistu ja että kuljetusehtoja noudatetaan, niiden on ilmoitettava asiasta kirjallisesti välittömästi ilmoituksen tekijälle osoittaen jäljennöksen vastaanottajalle ja asianomaisille toimivaltaisille viranomaisille.

Jos siirtotapa muuttuu oleellisesti myöhemmässä vaiheessa, on tehtävä uusi ilmoitus."

7 Jätteistä 15 päivänä heinäkuuta 1975 annetun neuvoston direktiivin 75/442/ETY (EYVL L 194, s. 39), sellaisena kuin se on muutettuna 18.3.1991 annetulla neuvoston direktiivillä 91/156/ETY (EYVL L 78, s. 32; jäljempänä direktiivi 75/442), 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jätteet hyödynnetään tai niistä huolehditaan vaarantamatta ihmisten terveyttä ja käyttämättä menettelyjä tai menetelmiä, joista voi aiheutua vahinkoa ympäristölle ja erityisesti, että:

— ei vaaranneta vesiä, ilmaa, maaperää ja kasveja sekä eläimiä;

— ei tuoteta melu- tai hajuhaittoja;

— ei vahingoiteta haitallisesti maaseutua tai erityisalueita.

Jäsenvaltioiden on myös toteutettava tarvittavat toimenpiteet jätteiden hylkäämisen, upottamisen tai valvomattoman huolehtimisen estämiseksi."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

8 Pedersen pyysi 21.2.2000 tekemällään ilmoituksella Miljøstyrelseniltä lupaa siirtää 2 000 tonnia elektroniikkalaiteromua Saksassa sijaitsevalle yhteistyökumppanilleen sen hyödyntämistä varten. Miljøstyrelsen epäsi siirtoluvan sillä perusteella, että Pedersen ei ollut toimittanut sille erityisesti seuraavia lupahakemuksen tutkimiseksi välttämättömiä tietoja:

1) jätteiden alkuperäisten tuottajien toimittamia valtakirjoja, joista ilmenee, että Pedersen edustaa niitä kerättyjen jätteiden viennissä;

2) näyttöä siitä, että saksalainen laitos käsittelee jätteet tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään Tanskan lainsäädännössä;

3) riittäviä tietoja jätteiden koostumuksesta, koska Pedersen oli ilmoittanut rajat ylittävää siirtoa koskevassa hakemuksessaan ainoastaan, että kyseessä oli "elektroniikkalaiteromu".

9 Miljøstyrelsen katsoi ilmoituksen väitetyn puutteellisuuden huomioon ottaen, ettei asetuksen N:o 259/93 7 artiklassa säädetty 30 päivän määräaika toimivaltaisen viranomaisen hyväksynnälle taikka vastustukselle voi alkaa kulua.

10 Pedersen nosti 22.5.2001 Østre Landsretissa kanteen, koska se katsoi toimittaneensa riittävät asiakirjat, jotta Miljøstyrelsen voi myöntää haetun luvan, ja koska sen mielestä vastustamiselle varattu määräaika oli päättänyt ja sillä oli näin ollen oikeus suorittaa pääasiassa kyseessä olevat siirrot.

11 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella Østre Landsret on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko — — asetuksen — — N:o 259/93 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa oleva ilmaisu 'mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista' ymmärrettävä siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä?

Jos kysymykseen vastataan myöntävästi, yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään täsmentämään, millä edellytyksillä hyväksytty kerääjä voi toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä.

Voiko kyseinen edellytys olla se, ettei jätteiden tuottaja ole tiedossa tai että kyse on useasta tuottajasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on niin vähäinen, että olisi kohtuutonta vaatia niitä ilmoittamaan viennistä kukin erikseen?

2) Annetaanko — — asetuksen — — N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa, luettuna yhdessä 4 kohdan a alakohdan ensimmäisen ja toisen luetelmakohdan kanssa, lähettävän valtion toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen vientiä koskevaa konkreettista hakemusta, jos se ei ole saanut ilmoituksen tekijältä tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän valtion lainsäädännössä?

3) Onko — — asetuksen — — N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäinen luetelmakohta ymmärrettävä siten, että jätteiden koostumusta koskeva tietojenantovelvollisuus katsotaan täytetyksi, kun ilmoituksen tekijä ilmoittaa, että kyse on tietyntyyppisestä jätteestä, esimerkiksi 'elektroniikkalaiteromusta'?

4) Onko — — asetuksen — — N:o 259/93 7 artiklan 1 ja 2 kohta ymmärrettävä siten, että 7 artiklan 2 kohdassa asetettu määräaika alkaa kulua siitä, kun vastaanottavan valtion toimivaltaiset viranomaiset lähettävät vastaanottovahvistuksen, huolimatta siitä, että lähettävät viranomaiset eivät katso saaneensa kaikkia 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja?

Jos kysymykseen vastataan kieltävästi, mitkä tiedot ilmoitukseen on liitettävä, jotta 7 artiklan 2 kohdassa asetettu 30 päivän määräaika alkaisi kulua?

Aiheuttaako kyseisen 30 päivän määräajan ylittäminen sen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset voi enää esittää vastalauseita tai pyytää lisätietoja?"

Ensimmäinen kysymys

12 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko asetuksen N:o 259/93 2 artiklan g alakohdan ii alakohtaa tulkittava niin, että hyväksytty kerääjä ei ole automaattisesti valtuutettu tekemään ilmoitusta jätteiden siirrosta niiden hyödyntämistä varten.

13 Asetuksen 2 artiklan g alakohdan sanamuodosta itsestään ilmenee, että kun henkilö, joka on toiminnallaan tuottanut kyseessä olevan jätteen, eli nyt esillä olevassa asiassa alkuperäinen tuottaja ei voi ilmoittaa siirrosta, hyväksytty kerääjä voi suorittaa ilmoittajan tehtävän, mutta vain tällaisessa tapauksessa.

14 Näin ollen tässä artiklassa suljetaan nimenomaisesti pois se mahdollisuus, että hyväksyttyä kerääjää voitaisiin automaattisesti pitää ainoana jätteiden siirtoa koskevan ilmoituksen tekijänä.

15 Kansallinen tuomioistuin pyytää lisäksi täsmentämään, millä edellytyksillä hyväksytty kerääjä voi olla jätteiden siirtoa niiden hyödyntämistä varten koskevan ilmoituksen tekijä.

16 Vaikka velvollisuus ilmoittaa jätteiden siirrosta kuuluu ensisijaisesti alkuperäiselle tuottajalle, ilmaisu "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" tarkoittaa sitä, että kun alkuperäinen tuottaja ei voi tehdä ilmoitusta, hyväksytty kerääjä voi sen tehdä. Kun otetaan huomioon yksi asetuksen N:o 259/93 tavoitteista, joka ilmenee sen yhdeksännestä perustelukappaleesta ja joka on se, että jätteiden siirrosta on ilmoitettava etukäteen toimivaltaisille viranomaisille, jotta näillä olisi tarvittavat tiedot niin, että ne voivat toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi, on välttämätöntä tulkita ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" laajasti, jotta voitaisiin varmistaa, että kun alkuperäisen tuottajan on mahdotonta tehdä ilmoitus siirrosta toimivaltaisille viranomaisille, hyväkysytty kerääjä voi sen tehdä.

17 Tässä asiayhteydessä ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen esiin tuomat sen kaltaiset seikat, että jätteiden tuottajaa ei tiedetä tai että tuottajien lukumäärä on niin suuri ja niiden toiminnasta johtuva tuotanto on niin pientä, ettei olisi järkevää, että nämä tuottajat ilmoittaisivat erikseen jätteiden siirrosta, ovat edellytyksiä, joiden nojalla hyväksytty kerääjä saa tehdä ilmoituksen siirrosta toimivaltaisille viranomaisille ja jotka ilmaisu "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" kattaa.

18 Erityisesti silloin, kun alkuperäisen tuottajan henkilöllisyys ei ole tiedossa, on täysin perusteltua ja myös toivottavaa, että hyväksytty kerääjä tekee ilmoituksen toimivaltaisille viranomaisille. Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 26 kohdassa, pieniä määriä jätteitä tuottavien toimijoiden suuresta määrästä johtuva ilmoitusmäärän moninkertaistuminen olisi lisäksi ristiriidassa sen asetuksessa N:o 259/93 säädetyn velvoitteen kanssa, jonka mukaan toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava nämä ilmoitukset suhteellisen lyhyessä määräajassa.

19 Ensimmäiseen kysymykseen on siis vastattava, että asetuksen N:o 259/93 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa olevaa ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista"

on tulkittava niin, että pelkästään se, että henkilö on hyväksytty kerääjä, ei tee hänestä jätteiden siirtoa niiden hyödyntämistä varten koskevan ilmoituksen tekijää. Kuitenkin se, että jätteiden tuottaja on tuntematon tai että tuottajien lukumäärä on niin suuri ja niiden toiminnasta johtuva tuotanto niin vähäistä, että olisi järjetöntä, että tuottajat tekevät kukin erikseen jätteiden siirtoa koskevat ilmoitukset, voi oikeuttaa sen, että hyväksyttyä kerääjää pidetään jätteiden siirtoa niiden hyödyntämistä varten koskevan ilmoituksen tekijänä.

Toinen kysymys

20 Toisella kysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko lähettävän valtion toimivaltaisella viranomaisella oikeus vastustaa vastaanottovaltiossa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen vientiä koskevaa hakemusta ainoastaan siitä syystä, että ilmoituksen tekijän antamista tiedoista ei ilmene, että vastaanottovaltion lainsäädännössä edellytetään samaa ympäristönsuojelun tasoa kuin lähettävän jäsenvaltion lainsäädännössä.

21 Aluksi on muistutettava, että jätteiden siirtoja koskevaa kysymystä säännellään yhteisön tasolla asetuksella N:o 259/93 yhdenmukaistetusti ympäristön suojelemiseksi (asia C-324/99, DaimlerChrysler, tuomio 13.12.2001, Kok. 2001, s. I-9897, 42 kohta ja asia C-6/00, ASA, tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. I-1961, 35 kohta).

22 Tapaukset, joissa jäsenvaltiot voivat tämän asetuksen 7 artiklan 2 kohdan mukaisesti vastustaa huolehdittavaksi tarkoitettujen jätteiden jäsenvaltioiden välisiä siirtoja, on lueteltu tyhjentävästi kyseisen asetuksen 7 artiklan 4 kohdassa (em. asia ASA, tuomion 36 kohta).

23 Sovellettaessa kyseisen 7 artiklan 4 kohtaa, jossa määritellään ne tapaukset, joissa jätteen lähettävät, siirtävät tai vastaanottavat viranomaiset voivat esittää vastalauseita hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden siirtoa vastaan, edellytetään, että toimivaltaisella viranomaisella on tarpeelliset tiedot sen varmistamiseksi, kuuluuko siirto tällaisiin tapauksiin.

24 Asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdassa säädetään, että ilmoituksen tekijän on annettava tietyt tiedot.

25 Lisäksi saman 6 artiklan 4 kohdasta ilmenee, että toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää ilmoituksen tekijältä lisätietoja ja -asiakirjoja.

26 Koska asetuksessa N:o 259/93 ei säädetä erityisestä menettelystä silloin, kun tällaista lisätietoja ja -asiakirjoja koskevaa pyyntöä ei noudateta, toimivaltainen viranomainen voi esittää kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa säädetyn "vastustamisen", jos sillä ei ole tarpeellisia tietoja sen tarkistamiseksi, aiheuttaako siirto saman asetuksen 7 artiklan 4 kohdan valossa ongelmia.

27 Tässä asiayhteydessä ne tiedot, joita voidaan pitää tarpeellisina ja joita toimivaltainen viranomainen voi näin ollen pyytää, vaihtelevat tasoltaan sen mukaan, mistä asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 4 kohdassa tarkoitetusta tapauksesta on kyse.

28 Yhteisöjen tuomioistuin on siten katsonut asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitetun tapauksen osalta asiassa C-277/02, EU-Wood-Trading, 16.12.2004 antamansa tuomion 43 kohdassa (Kok. 2004, s. I-11957), että toimivaltaiset viranomaiset voivat perustaa vastustuksensa seikkoihin, jotka koskevat paitsi itse siirtotointa myös kyseisellä siirrolla tavoiteltua hyödyntämistä.

29 Koska direktiivin 75/442 4 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jätteet hyödynnetään tai niistä huolehditaan vaarantamatta ihmisten terveyttä ja käyttämättä menettelyjä tai menetelmiä, joista voi aiheutua vahinkoa ympäristölle, asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa on tulkittava siten, että siinä annetaan lähettäville toimivaltaisille viranomaisille lupa esittää vastalauseita hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirtoa vastaan sillä perusteella, että suunniteltu hyödyntäminen ei ole direktiivin 4 artiklaan perustuvien vaatimusten mukaista (em. asia EU-Wood-Trading, tuomion 42 kohta).

30 Edellä mainitussa asiassa EU-Wood-Trading antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan säännökset edellyttävät, että arvioidessaan vaaroja, joita tämä jätteiden hyödyntäminen aiheuttaa vastaanottavassa valtiossa ihmisten terveydelle ja ympäristölle, lähettävän valtion toimivaltaiset viranomaiset voivat ottaa huomioon kaikki tämän osalta merkitykselliset kriteerit lähettävässä valtiossa voimassa olevat kriteerit mukaan lukien, vaikka ne olisivat tiukemmat kuin vastaanottavan valtion kriteerit, sikäli kuin niillä pyritään näiden vaarojen välttämiseen. Lähettävän valtion kriteerit eivät kuitenkaan voi sitoa sen toimivaltaisia viranomaisia, jos ne eivät sovellu paremmin näiden vaarojen välttämiseen kuin vastaanottavan valtion kriteerit (em. asia EU-Wood-Trading, tuomion 46 kohta).

31 Lisäksi se, että lähettävä toimivaltainen viranomainen vastustaa siirtoa kansallisten hyödyntämistä koskevien normiensa perusteella, on lainmukaista ainoastaan sikäli kuin näillä jälkimmäisillä voidaan suhteellisuusperiaate huomioon ottaen toteuttaa

halutut tavoitteet, joilla pyritään ehkäisemään ihmisten terveydelle ja ympäristölle aiheutuvat vaarat, ja sikäli kuin niillä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi (em. asia EU-Wood-Trading, tuomion 49 kohta). Tämän osalta vaaroja ei ole arvioitava yleisten näkökohtien vaan asianmukaisten tieteellisten tutkimusten perusteella (em. asia EU-Wood-Trading, tuomion 50 kohta).

32 Siten ilmoituksen tekijän on asetuksen N:o 259/93 6 artiklassa käyttöön otetun ennakkoilmoituksen puitteissa tämän artiklan 5 kohdan mukaisesti annettava ilmoituksen liitteenä olevassa kuljetusasiakirjassa niiden tietojen lisäksi, jotka koskevat hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen koostumusta ja määrää ja kuljetustapaa, myös tietoja niistä edellytyksistä, joiden mukaisesti kyseiset jätteet hyödynnetään.

33 Sitä vastoin ilmoituksen tekijää ei voida vaatia osoittamaan, että hyödyntämismenettely vastaanottavassa valtiossa vastaa lähettävän valtion lainsäädännössä säädettyä. Jos lähettävän valtion toimivaltainen viranomainen haluaa vastustaa siirtoa asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla sen kansallisten hyödyntämisnormien perusteella, sen tehtävänä on osoittaa jätteiden hyödyntämisestä vastaanottavassa valtiossa ihmisten terveydelle ja ympäristölle aiheutuvat riskit.

34 Edellä todettu huomioon ottaen toiseen kysymykseen on vastattava, että lähettävän valtion toimivaltaisella viranomaisella on oikeus asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdan ja 4 kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla vastustaa jätteiden siirtoa, jos sillä ei ole tietoa edellytyksistä, joiden mukaisesti ne käsitellään vastaanottavassa valtiossa. Sitä vastoin ilmoituksen tekijältä ei voida vaatia, että hän osoittaa, että hyödyntäminen vastaanottavassa valtiossa vastaa lähettävän jäsenvaltion lainsäädännössä säädettyä.

Kolmas kysymys

35 Kolmannella kysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, täyttääkö "elektroniikkalaiteromun" kaltainen maininta jätteen luokasta siirtoilmoituksen yhdessä asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa säädetyn jätteiden koostumusta koskevan tiedonantovelvollisuuden.

36 Kuten tämän tuomion 16 kohdassa on jo todettu, yksi asetuksen N:o 259/93 tavoitteista on varmistaa se, että jätteiden siirrosta on ilmoitettava etukäteen toimivaltaisille viranomaisille, jotta näillä olisi tarvittavat tiedot niin, että ne voivat toteuttaa kaikki tarpeelliset toimenpiteet ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi.

37 Tämän tavoitteen saavuttaminen voidaan taata ainoastaan kattavalla ilmoituksella, jossa ilmoitetaan yksityiskohtaisesti hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen alkuperä, koostumus ja määrä ja joka sisältää yksityiskohtaisen luettelon jätteistä silloin, kun kyseessä ovat eri alkuperää olevat jätteet.

38 Maininta "elektroniikkalaiteromu" ei täytä tätä edellytystä, kun otetaan huomioon sen abstrakti ja epätäsmällinen luonne sekä se, että siitä puuttuvat yksityiskohtaiset merkinnät, joiden perusteella toimivaltainen viranomainen voi saada tietoja kyseessä olevien jätteiden erityisistä ominaisuuksista.

39 Edellä esitetyn perusteella kolmanteen kysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäistä luetelmakohtaa on tulkittava niin, että jätteiden koostumusta koskeva tietojenantovelvollisuus ei täyty, jos ilmoituksen tekijä ilmoittaa jätteiden luokan maininnalla "elektroniikkalaiteromu".

Neljäs kysymys

40 Neljännellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, vaikuttaako se seikka, että lähettävän valtion toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei sillä ole kaikkia jätteiden siirtoa niiden hyödyntämistä varten koskevia tarvittavia tietoja, siihen päivään, josta lukien asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa säädetty 30 päivän määräaika alkaa kulua. Sama tuomioistuin tiedustelee lisäksi, sulkeeko tämän määräajan ylittäminen pois toimivaltaisten viranomaisten mahdollisuuden esittää vastustuksensa siirrolle taikka pyytää ilmoituksen tekijältä täydentäviä tietoja.

41 Esitettyyn kysymykseen vastaamiseksi on tutkittava jätteiden siirtoa koskevan ilmoituksen mekanismia, sellaisena kuin se on kuvailtu asetuksessa N:o 259/93.

42 Tämän asetuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaan silloin, kun ilmoituksen tekijä aikoo siirtää yhdestä jäsenvaltiosta toiseen hyödynnettäväksi tarkoitettuja jätteitä, se ilmoittaa asiasta vastaanottavalle toimivaltaiselle viranomaiselle ja osoittaa jäljennöksen ilmoituksesta jätteen lähettäville ja kauttakulkuvaltion toimivaltaisille viranomaisille samoin kuin vastaanottajalle.

43 Mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdassa säädetään, että vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on kolmen arkipäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta toimitettava vastaanottovahvistus ilmoituksen tekijälle ja jäljennös tästä asiakirjasta muille toimivaltaisille viranomaisille ja vastaanottajalle.

44 Saman artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan lähettävän valtion, vastaanottavan valtion ja kauttakulkuvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat 30 päivän kuluessa vastaanottovahvistuksen lähettämisestä vastustaa siirtoa.

45 Asetuksen N:o 259/93 7 artiklan sanamuodosta itsestään siis seuraa, että 30 päivän määräaika alkaa kulua vastaanottavien toimivaltaisten viranomaisten antamasta vastaanottovahvistuksen lähettämisestä lukien. Se, että lähettävä toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei se ole saanut kaikkia tarvitsemiaan tietoja, kuten nyt esillä olevassa asiassa, ei saa olla esteenä tämän määräajan kulumisen alkamiselle. Kyseinen 30 päivän määräaika on merkittävä tae ilmoituksen tekijälle siitä, että sen siirtoilmoitus tutkitaan tässä samassa asetuksessa säädetyssä tiukassa määräajassa, ja siitä, että se saa tietää viimeistään tämän määräajan päätyttyä, voidaanko siirto toteuttaa ja mahdollisesti millä edellytyksillä (ks. vastaavasti lähettävän toimivaltaisen viranomaisen vastalauseesta, joka koskee siirron virheellistä luokittelua, em. asia ASA, tuomion 49 kohta).

46 Tästä syystä ja oikeusvarmuuden periaate huomioon ottaen asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohtaa on tulkittava suppeasti. Koska tässä artiklassa säädetty 30 päivän määräaika on hyvän hallintotavan tae, toimivaltaiset viranomaiset voivat esittää vastalauseita vain, jos ne noudattavat tätä määräaikaa.

47 Siten se, että toimivaltaisella viranomaisella, nyt esillä olevassa asiassa lähettävällä viranomaisella, ei ole tiettyjä tietoja, joiden pyytämistä se pitää hyödyllisenä ja jopa tarpeellisena, ei voi estää sitä, että asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa säädetty 30 päivän määräaika alkaa kulua.

48 Tanskan, Itävallan ja Puolan hallitukset ovat kirjallisissa huomautuksissaan ilmaisseet pelkonsa tällaisesta tulkinnasta ja väittäneet, että jos myönnetään, että 30 päivän määräaika alkaa kulua siitä, kun vastaanottava toimivaltainen viranomainen on lähettänyt vastaanottovahvistuksen, ilman, että otettaisiin huomioon sitä, että ilmoitus on epätäydellinen, tämä johtaisi siihen, että toimivaltaiset viranomaiset eivät pystyisi esittämään vastalauseitaan siirtoa vastaan.

49 Kun tältä osin otetaan huomioon se, että toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava ennakkoilmoituksen perusteella tarvittavat tiedot jätteiden lajista, niiden siirroista, huollosta tai hyödyntämisestä niin, että ne voivat toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi, mukaan lukien mahdollisuus esittää perusteltuja vastalauseita siirroille, on välttämätöntä säilyttää kyseisten viranomaisten oikeus pyytää täydentäviä tietoja silloin, kun ne katsovat, että ilmoitus ei ole kattava; tämä oikeus annetaan niille asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 4 kohdassa.

50 Tämän tuomion 46 ja 47 kohdassa tehty tulkinta ei kuitenkaan mitenkään loukkaa näitä oikeuksia. Koska asetuksessa N:o 259/93 ei säädetä erityisestä menettelystä, jota toimivaltaisten viranomaisten olisi noudatettava pyytäessään kyseisen asetuksen 6 artiklan 4 kohdan nojalla lisätietoja ja -asiakirjoja, toimivaltainen viranomainen, nyt esillä olevassa asiassa lähettävä viranomainen, voi itse esittää nämä pyynnöt 30 päivän määräajassa saman asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa säädetyn vastalauseen muodossa. Tällaisen ratkaisun avulla on mahdollista sovittaa kyseisen 7 artiklan 2 kohdan suppea tulkinta toimivaltaisten viranomaisten oikeuteen pyytää lisätietoja.

51 Jos lähettävän toimivaltaisen viranomaisen pyytämät lisätiedot saadaan 30 päivän määräajassa ja tämä viranomainen katsoo, että sen vastalauseen perustana olevat ongelmat on ratkaistu, se ilmoittaa siitä asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 5 kohdan mukaisesti välittömästi ilmoituksen tekijälle kirjeellä, josta se toimittaa jäljennöksen vastaanottajalle ja muille kyseessä oleville toimivaltaisille viranomaisille. Jos siirtotavassa tapahtuu tämän jälkeen merkittävä muutos, on tehtävä uusi ilmoitus.

52 Näin ollen neljänteen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa vahvistettu määräaika alkaa kulua siitä, kun vastaanottavan valtion toimivaltaiset viranomaiset ovat lähettäneet ilmoitusta

koskevan vastaanottovahvistuksen, siitä huolimatta, että lähettävän valtion toimivaltaiset viranomaiset katsovat, etteivät ne ole saaneet kaikkia mainitun asetuksen 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja. Tämän määräajan ylittämisen vaikutuksena on, että toimivaltaiset viranomaiset eivät voi enää vastustaa siirtoa eivätkä pyytää lisätietoja ilmoituksen tekijältä.

Oikeudenkäyntikulut

53 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa olevaa ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" on tulkittava niin, että pelkästään se, että henkilö on hyväksytty kerääjä, ei tee hänestä jätteiden siirtoa niiden hyödyntämistä varten koskevan ilmoituksen tekijää. Kuitenkin se, että jätteiden tuottaja on tuntematon tai että tuottajien lukumäärä on niin suuri ja niiden toiminnasta johtuva tuotanto niin vähäistä, että olisi järjetöntä, että tuottajat tekevät kukin erikseen jätteiden siirtoa koskevat ilmoitukset, voi oikeuttaa sen, että hyväksyttyä kerääjää pidetään jätteiden siirtoa niiden hyödyntämistä varten koskevan ilmoituksen tekijänä.**

2) **Lähettävän valtion toimivaltaisella viranomaisella on oikeus asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdan ja 4 kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla vastustaa jätteen siirtoa, jos sillä ei ole tietoa edellytyksistä, joiden mukaisesti ne käsitellään vastaanottavassa valtiossa. Sitä vastoin ilmoituksen tekijältä ei voida vaatia, että hän osoittaa, että hyödyntäminen vastaanottavassa valtiossa vastaa lähettävän jäsenvaltion lainsäädännössä säädettyä.**

3) **Asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäistä luetelmakohtaa on tulkittava niin, että jätteiden koostumusta koskeva tietojenantovelvollisuus ei täyty, jos ilmoituksen tekijä ilmoittaa jätteiden luokan maininnalla "elektroniikkalaiteromu".**

4) **Asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa vahvistettu määräaika alkaa kulua siitä, kun vastaanottavan valtion toimivaltaiset viranomaiset ovat lähettäneet ilmoitusta koskevan vastaanottovahvistuksen, siitä huolimatta, että lähettävän valtion toimivaltaiset viranomaiset katsovat, etteivät ne ole saaneet kaikkia mainitun asetuksen 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja. Tämän määräajan ylittämisen vaikutuksena on, että toimivaltaiset viranomaiset eivät voi enää vastustaa siirtoa eivätkä pyytää lisätietoja ilmoituksen tekijältä.**

Allekirjoitukset